

Disney's

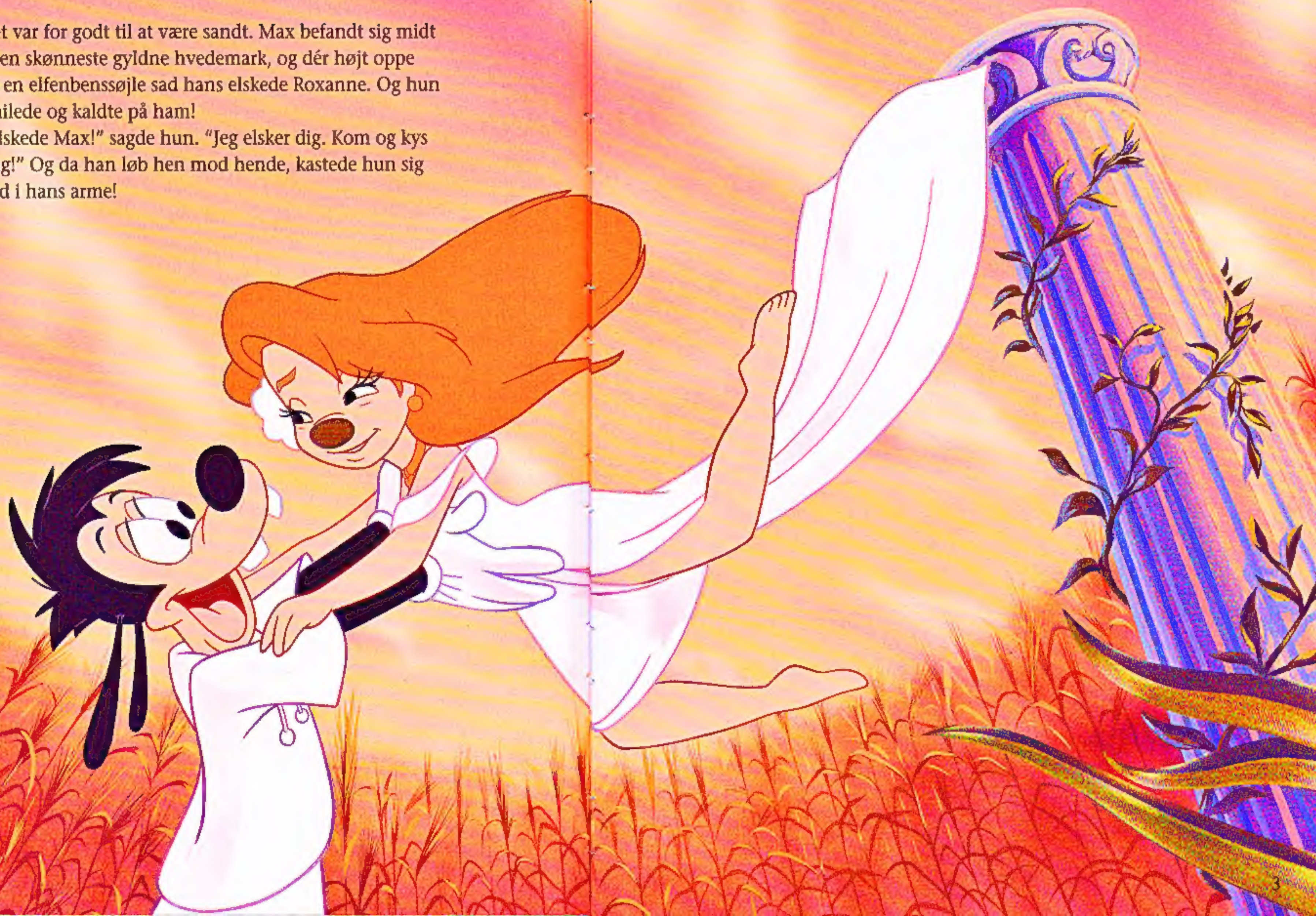
FEDTMULE

OG
SØN

TEMPO

Det var for godt til at være sandt. Max befandt sig midt i den skønneste gyldne hvedemark, og dér højt oppe på en elfenbenssøjle sad hans elskede Roxanne. Og hun smilede og kaldte på ham!
"Elskede Max!" sagde hun. "Jeg elsker dig. Kom og kys mig!" Og da han løb hen mod hende, kastede hun sig ned i hans arme!

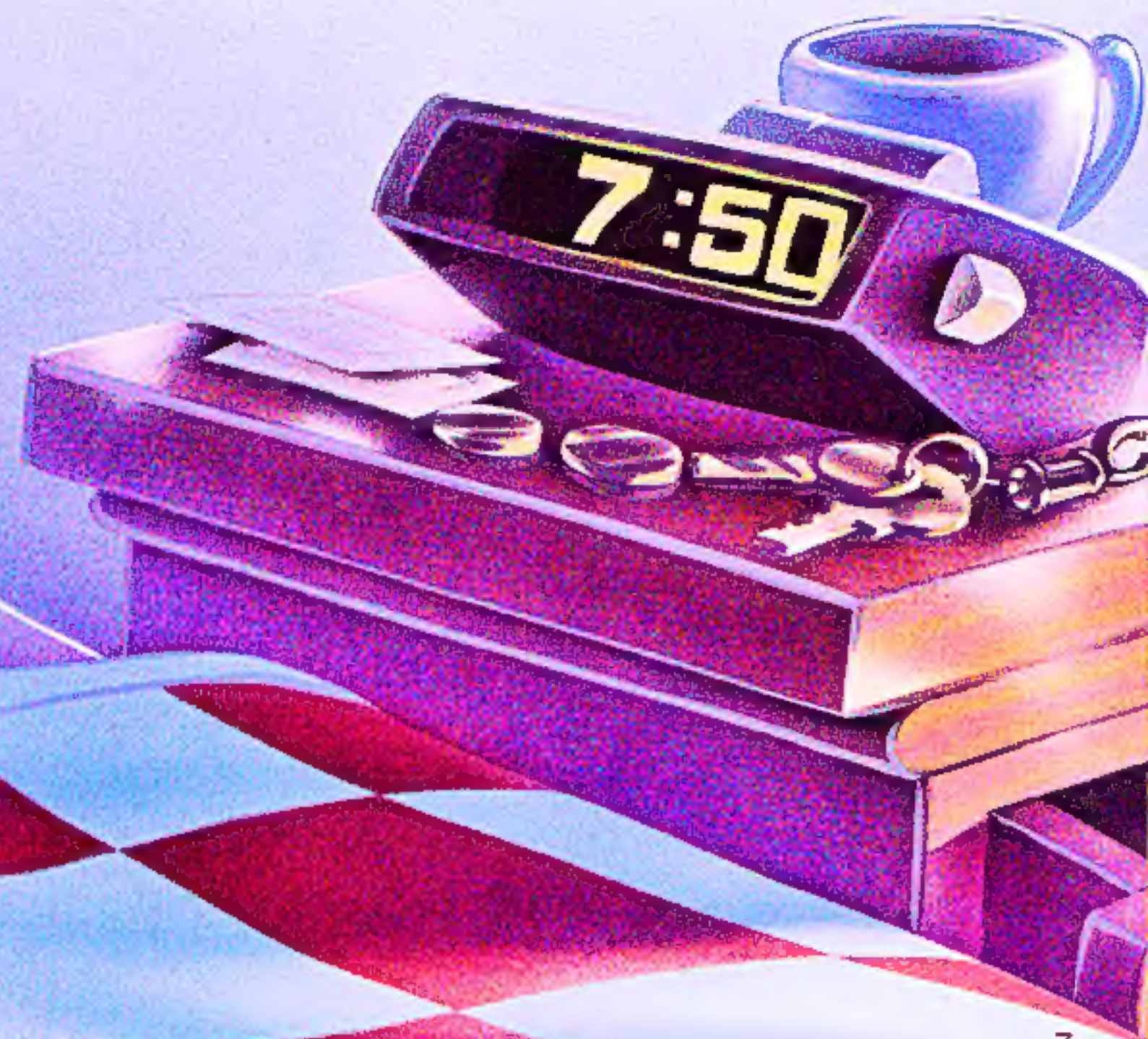

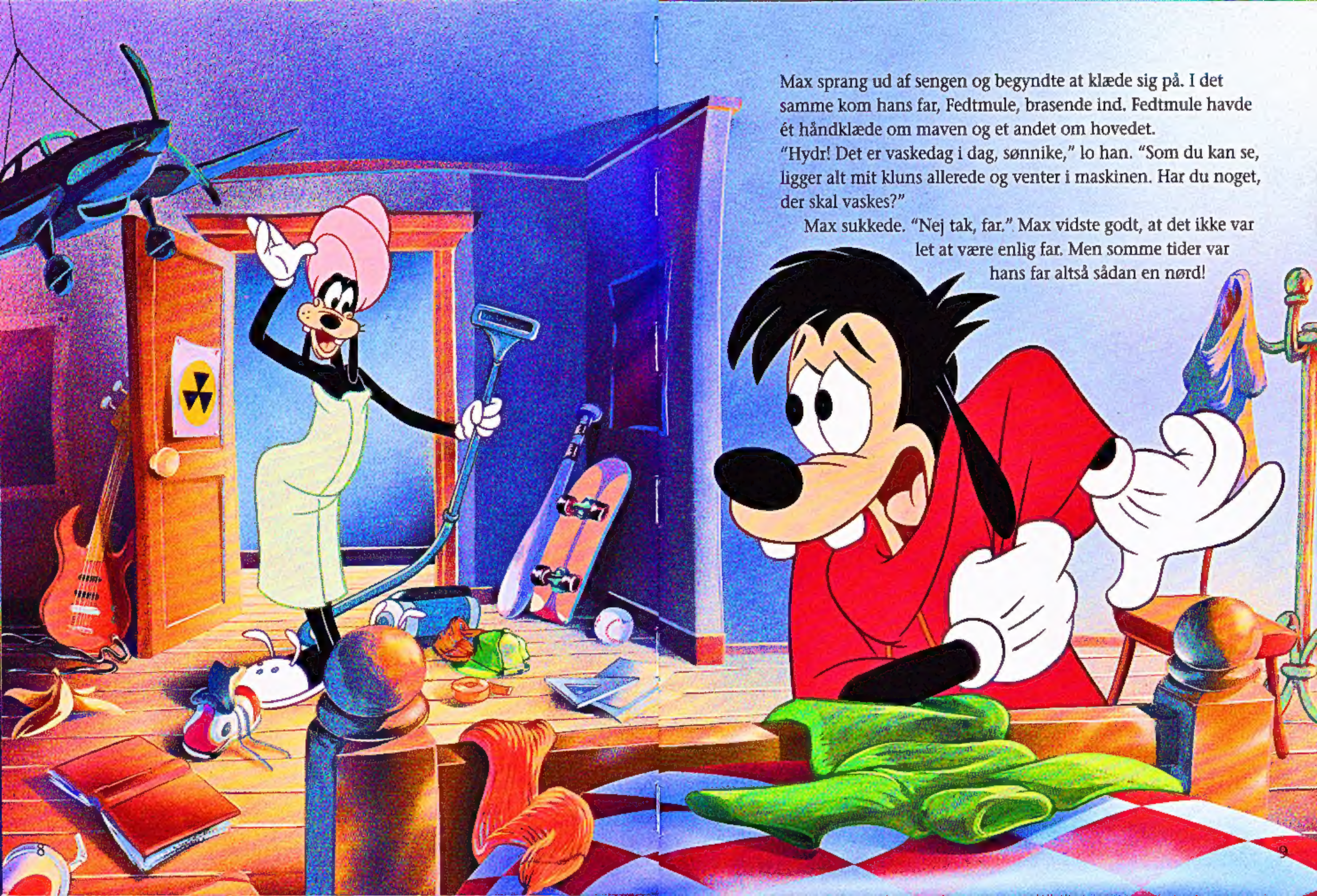
Men pludselig fik Max det underligt. Det begyndte at snurre og prikke i hans ører, og de blev længere og længere! Så skete det samme med hans arme og ben. Og hans tænder blev store og strittede langt ud af munden på ham. Men værst af alt, han begyndte at grine, "Hydr, hydr, hydr", præcis som sin far! "Jamen.. jamen.. Jeg vil ikke være ligesom min far!" skreg Max. Roxanne så på ham med væmmelse, og så løb hun sin vej!

Pludselig hørte Max noget, der ringede, og han slog øjnene op. Det var hans telefon. Han lå i sin seng, og det hele havde bare været en drøm... et forfærdeligt mareridt! Med rystende hænder løftede han røret og hørte sin ven Per Junior råbe, "Max, du kommer for sent. Du skulle have været herovre for en time siden!" Max stirrede forskrækket på vækkeuret. Det var sidste skoledag inden sommerferien.. og han havde sovet over sig!

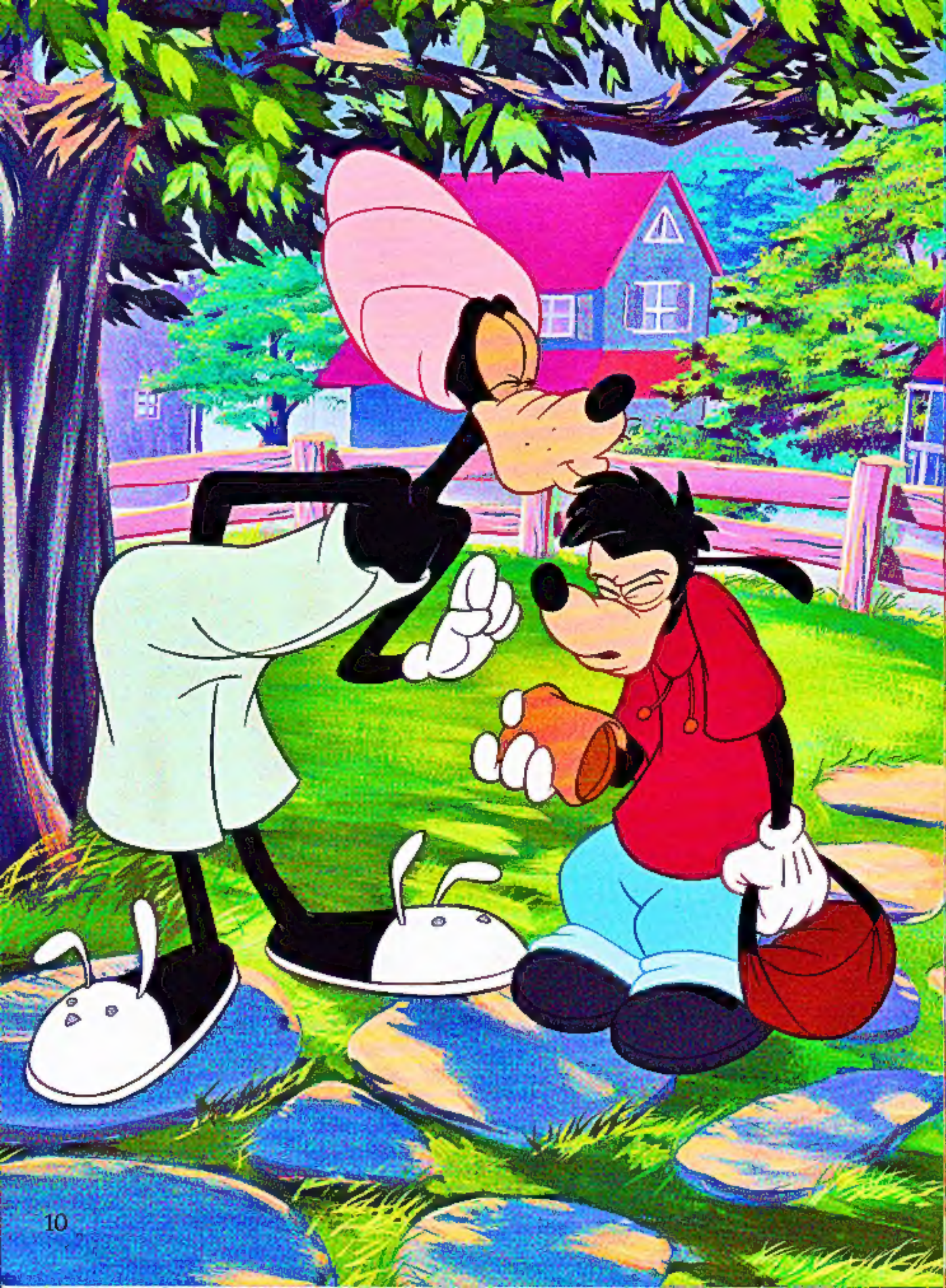

Max sprang ud af sengen og begyndte at klæde sig på. I det samme kom hans far, Fedtmule, brasende ind. Fedtmule havde ét håndklæde om maven og et andet om hovedet.

"Hydr! Det er vaskedag i dag, sønnike," lo han. "Som du kan se, ligger alt mit kluns allerede og venter i maskinen. Har du noget, der skal vaskes?"

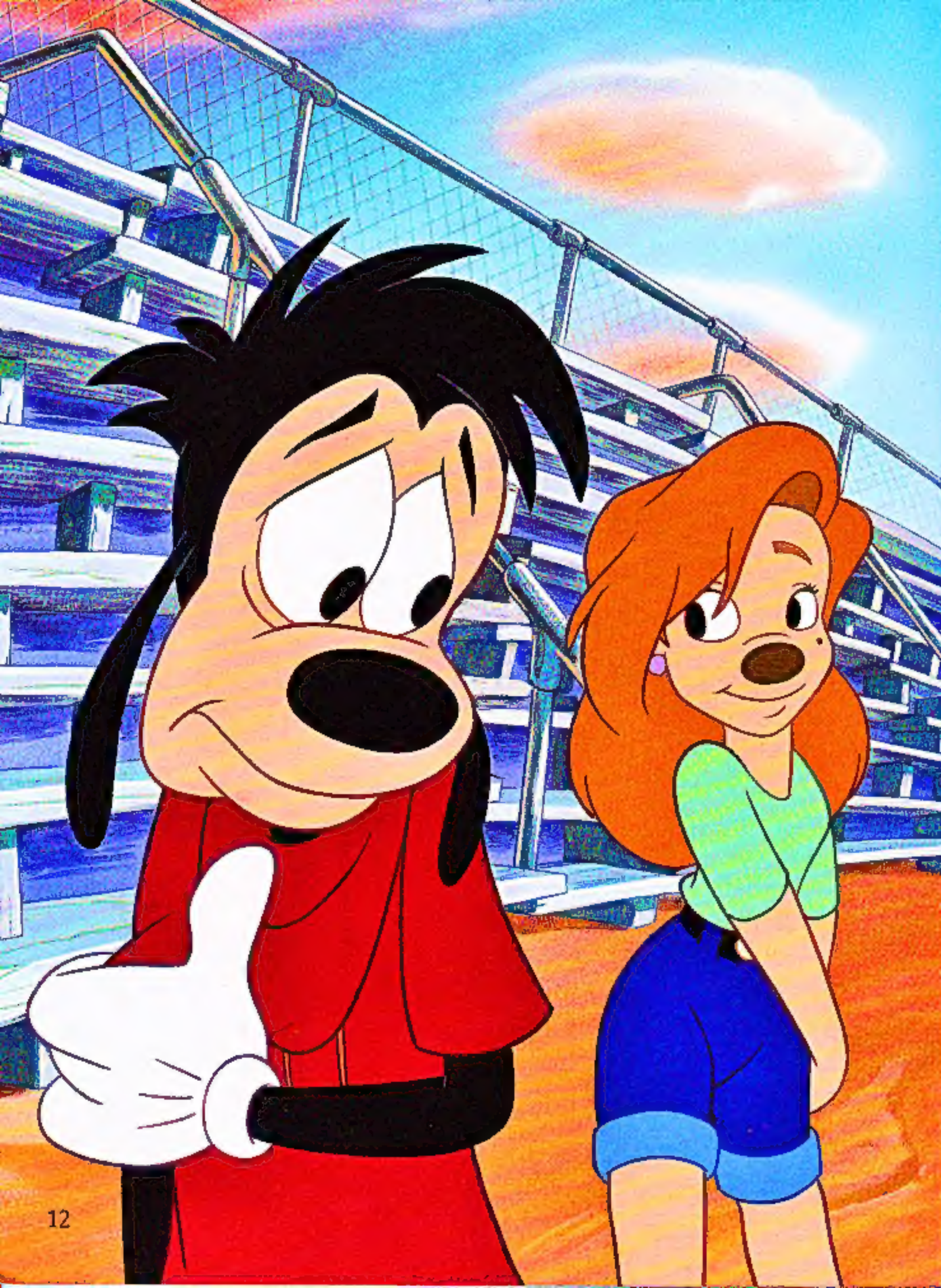
Max sukkede. "Nej tak, far." Max vidste godt, at det ikke var let at være enlig far. Men somme tider var hans far altså sådan en nørd!

Og så rendte hans far oven i købet efter ham, da han styrtede ud ad døren.

"Her, sønnike," råbte Fedtmule. "Husk din madpakke!" Og så bukkede Fedtmule sig ned og gav ham et stort, vådt kys midt på panden, lige for øjnene af hans bedste venner!

"Nu må du ikke glemme, at du skal huske at være en god dreng i skolen," sagde Fedtmule med et skævt smil. Det fik Max's venner til at grine endnu mere!

Henne på skolen kom Max i bedre humør. Alle hans venner var glade og skrålede, "Slut med lektier, slut med timer, slut med lær'nes sure miner!"

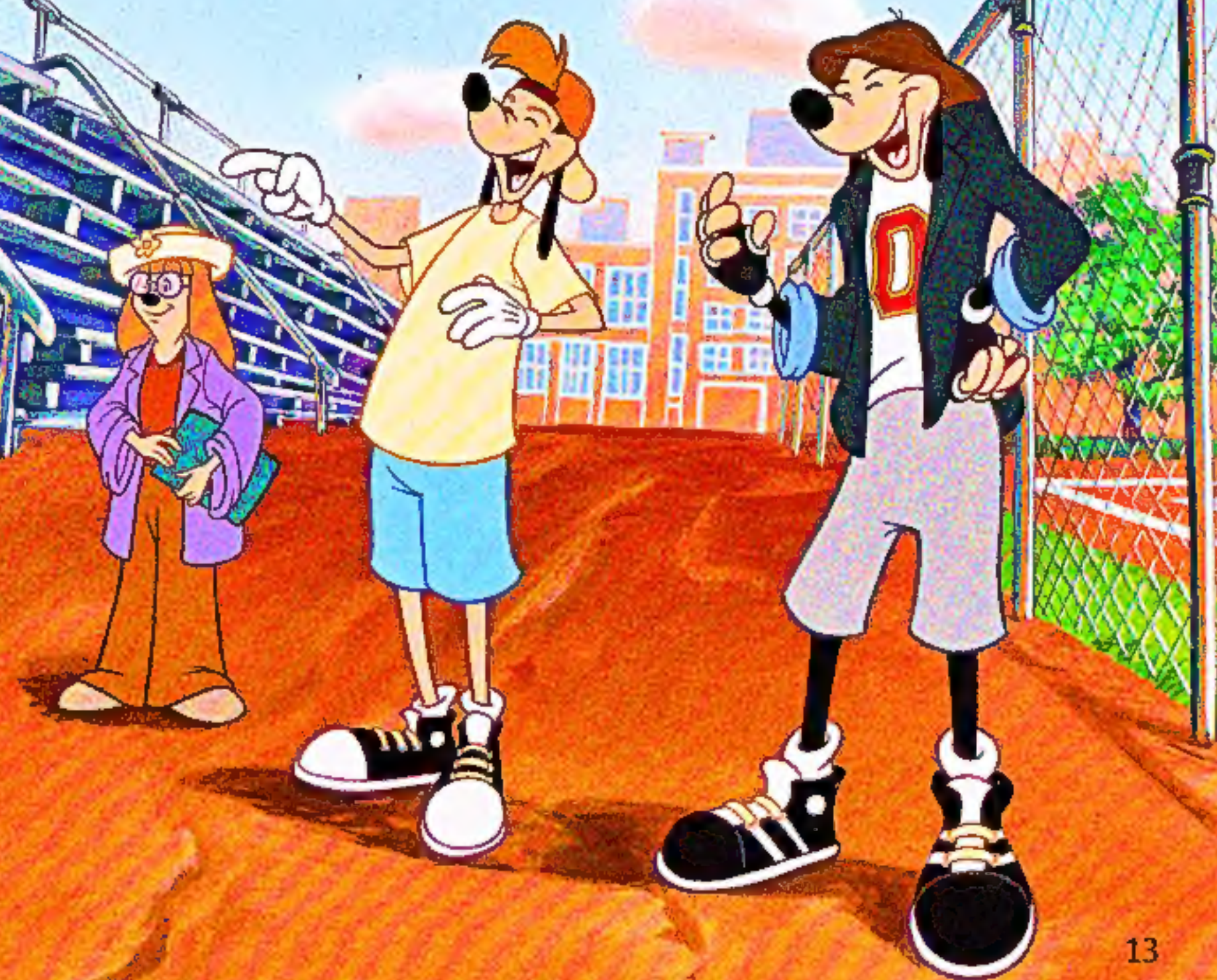
Men da Max også gav sig til at synge og danse, faldt han pladask på maven - lige for fødderne af Roxanne! Han skyndte sig at rejse sig op.

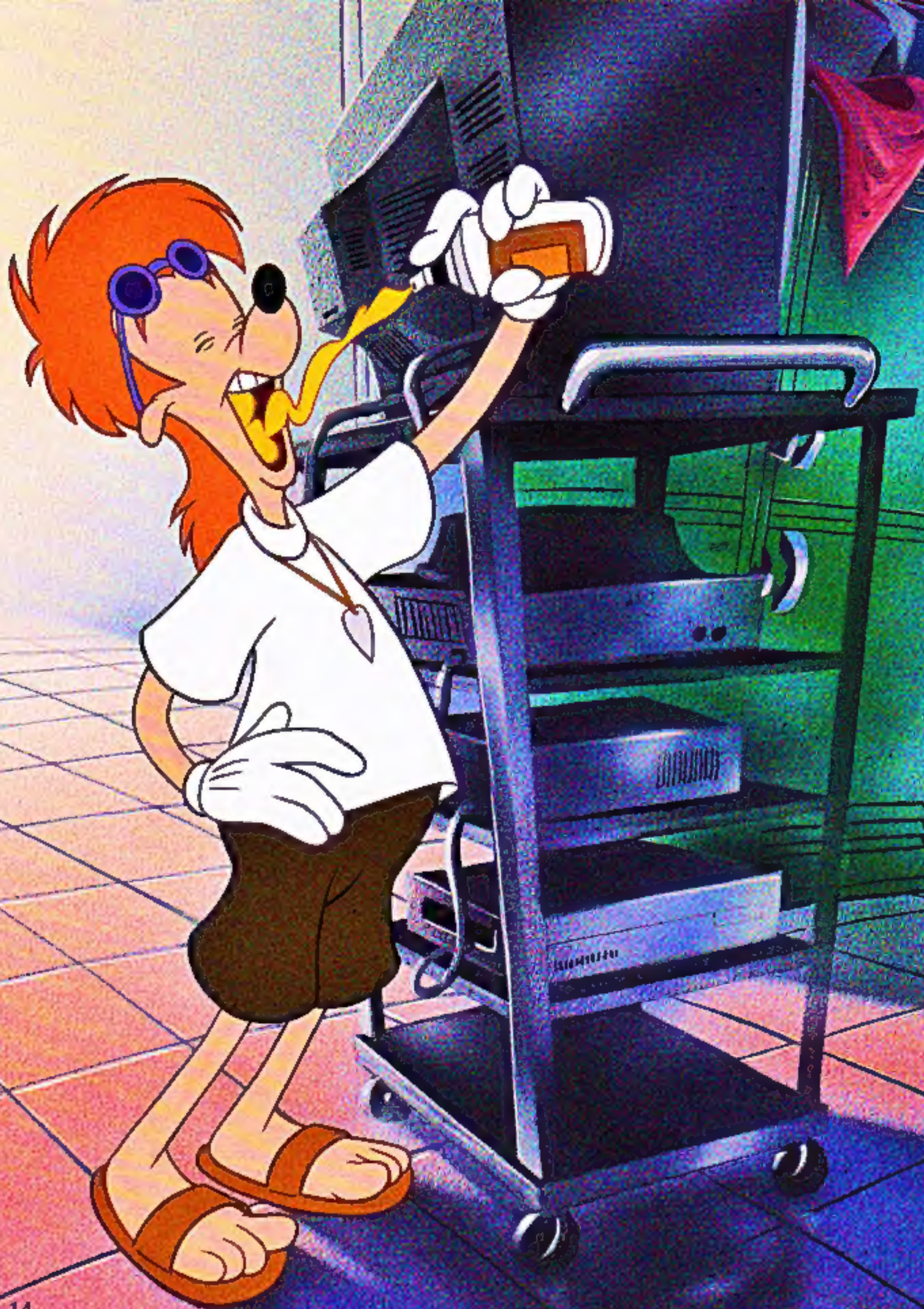
"Slog du dig, Max?" spurgte hun.

"Hydr, hydr!.. Der er bare sådan noget, jeg gør... med vilje!"

Løj han og skyndte sig væk. Han følte sig enormt flov, fordi han havde lydt fuldstændig som sin far!

Nu ville hun aldrig kunne lide ham mere.

Senere samme dag snakkede Max med sin ven Per Junior. "Du må hjælpe mig," bad Max. "Det er min sidste chance for at gøre indtryk på Roxanne!"

I det samme kom cyberpunkeren Bobby. "Hej venner," sagde han. "Jeg kommer med det techno-materiel, I skulle bruge. Og hvor er så min betaling?"

Max skyndte sig at fiske en dåse op af sin taske. Det var alle punkeres yndlings fast food - ost på spraydåse!

Bobby snuppede dåsen og skød hele dens indhold af klistret ostemasse i gabet på én gang! "Lækkert!" sagde han veltilfreds.

Max og Per Junior havde en plan. I næste uge skulle alle fra skolen til stor fest hos en velhavende pige, der hed Stacey. Under festen skulle de se stjerne-rapperen Powerlines nye tv-show. Men for at gøre indtryk på Roxanne havde Max besluttet at klæde sig ud som Powerline til skolens samling i dag og mime til en af hans sange, så snart rektor Mazur var færdig med at sige farvel til eleverne. Per Junior brugte et lille tv-kamera til at vise Max på skærmen bag den forbløffede rektor!

Og skolens rektor blev sandelig forbløffet. For i samme øjeblik han var færdig med at ønske eleverne god sommerferie, lød der høj musik. Så lod Bobby Max svinge hen over hovederne på eleverne i et reb, mens Per Junior filmede ham med kameraet. Max bevægede læberne, så det passede til ordene i en af Powerlines mest berømte sange, mens han fløj lige hen mod Roxanne.

Hun kunne se, at det var Max, der var klædt ud som Powerline, og hun var henrykt. Hun havde aldrig drømt om, at Max ville turde sådan noget... eller kunne være så morsom!

Max turde, og alle eleverne klappede
begejstret. Og han var morsom.
Men han var ikke særlig
forsigtig.

Netop som han sendte
Roxanne sit største smil,
brasede han hovedkulds
ind i rektor Mazur.
Og rektor kunne ikke se det
morsomme! Rektor rev
Powerline-solbrillerne
af Max og hvæsedes,
"Det er muligt, at du ligner
en stor kanariefugl, men du
har ikke fået lov til at flyve
rundt og synge som én!
Du er i fedtefadet,
unge mand!"

Men på samme tidspunkt havde Sortepers "velop-
dragne" søn, Per Junior, netop fået skældud på
rektors kontor.

"Og husk nu, fra nu af er det slut med kameraer,
vild musik og flyven omkring," sagde en vred
rektor Mazur, da han viste Per Junior ud. Så pegede
rektor på Bobby. "Så, unge mand, så er det din tur!"
"Fedt nok!" sagde Bobby og gik gladelig med ham ind.
Max havde det elendigt, mens han sad og ventede
på, at det skulle blive hans tur til at blive skældt ud.
"Hvordan kunne jeg være så dum at tro, at vi ikke ville
få ballade?" sagde han til sig selv.

I det samme så Max op og fik øje på Roxanne, der smilede genert til ham ude fra gangen. Hun var ved at samle nogle papirer op, som hun havde tabt. Han skyndte sig ud til hende. "Max, jeg kunne virkelig godt lide din Powerline-parodi," sagde hun.

"Jeg håber ikke, du får for meget ballade?," sagde hun. "Ok nej," løj Max. "Der er ingen problemer. Rektor og jeg er gamle venner. Men.. øh.. du sagde, at du.. øh.. godt kunne lide Powerline," stammede han. "Du kunne vel ikke tænke dig... sådan at... komme med mig til Staceys fest og se hans show... vil du?" Roxanne smilede glad. "Ih, det vil jeg meget gerne!" sagde hun.

Max havde aldrig været så lykkelig i hele sit liv. Han havde fuldstændig glemt alt om Per Junior og Bobby og rektor Mazur. Så snart Roxanne var gået, greb han Miss Marples, rektors noget rystede sekretær, og dansede techno-boogie rundt i kontoret med hende! "Hun kan lide mig! Hun kan lide mig! Hun skal med mig til festen!" sang han.

"Jamen, jeg har slet ikke pause endnu...!" sagde Miss Marples forvirret, mens Max svingede hende rundt.

Desværre havde rektor Mazur valgt netop dette øjeblik til at komme ud af sit kontor.

"Du insisterer nok på at spille klovn, hvad Max?" sagde han.

"Miss Marples, ring den unge mands far op!"

Telefonen ringede i fotobutikken. Fedtmule tog den og fik en gennemtrængende stemme i røret.

"Det er rektor Mazur fra Deres søns skole. Jeg vil gerne tale med Dem om Max."

"Gosh!" sagde Fedtmule og sank en klump. "Er der sket en ulykke?"

"Nej, der er ikke sket nogen ulykker. Han har lavet ulykker!"

Så fortalte rektor Mazur Fedtmule, hvad Max havde gjort, og han sluttede med et spørgsmål, der fik Fedtmule til at krympe sig.

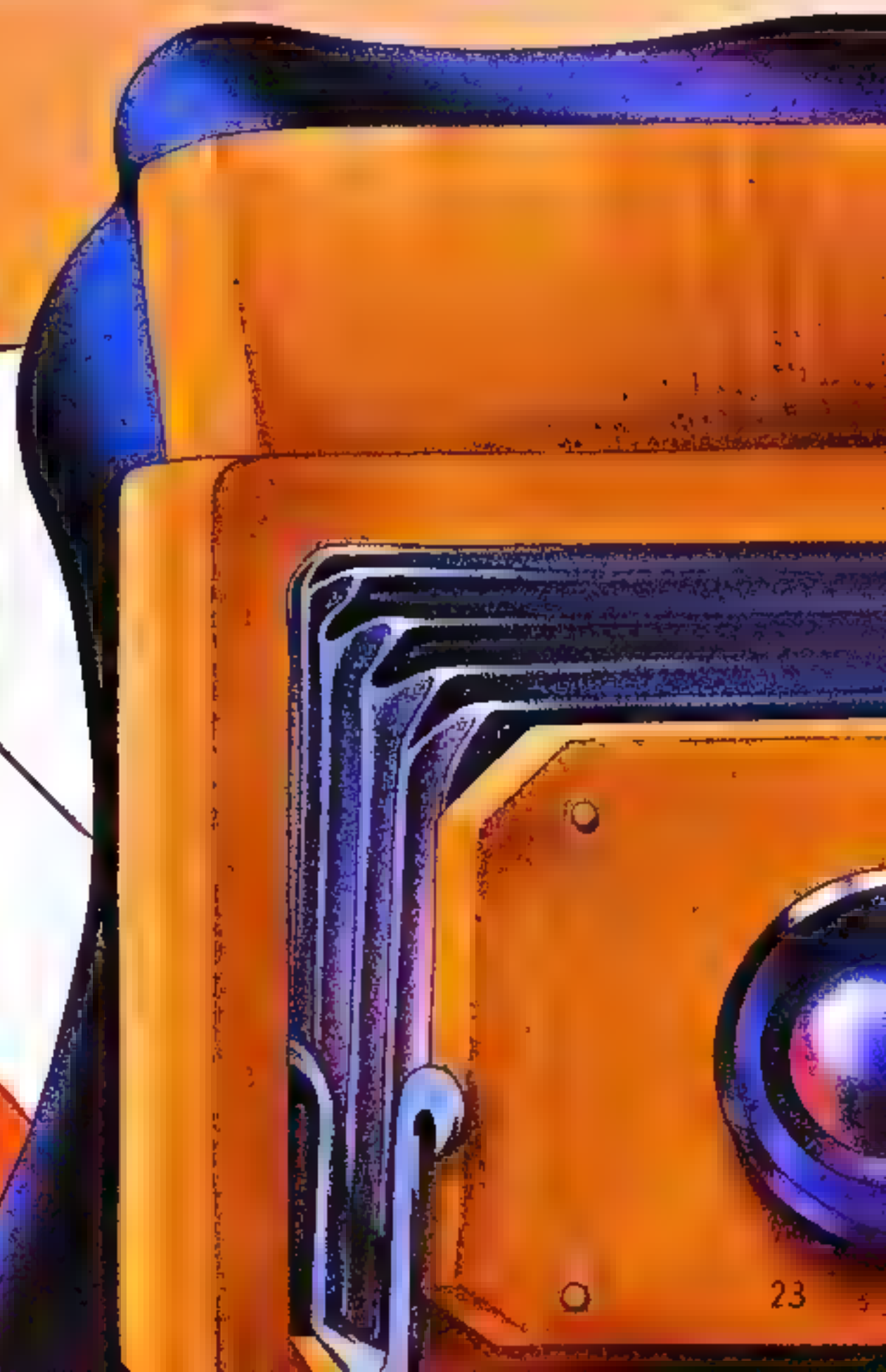
"Er De sikker på, at De er en tilstrækkelig god far for Deres søn?"

I en fotobutik i den anden ende af byen prøvede Max's far, Fedtmule, også at skabe lidt underholdning ved hjælp af en gul fugl. Men denne fugl var en lille plastic-and!

"Kik på den lille pipfugl og smil, lille skat," sagde Fedtmule, mens han gjorde sig klar til at tage et billede af en lille pige. Men den lille pige hylede og skreg.

"Gosh!" sukkede Fedtmule. "Det er sandelig ikke nemt at være børnefotograf."

Ejeren af fotobutikken var Fedtmules chef, Sorteper.
"Se nu, Fedtmule," sagde han. "Nu skal jeg vise dig, hvordan du får hende til at smile. Jeg er ret god til børn!" Men da Sorteper begyndte at smile og pibe med et gummidyrt, skreg pigen endnu højere.
"I det mindste kan min søn, Per Junior, godt lide mig," sagde Sorteper opgivende. "Han er en god dreng, og vi kommer godt ud af det med hinanden. Han er faktisk så velopdragen, at jeg vil tage ham med på campingtur, nu hvor skolen er slut."

Fedmule lagde røret på og følte sig meget forvirret.

"Jamen, Max er en god dreng," sagde han til sig selv. "Og jeg har da altid været en god far.. har jeg ikke?"

Da fik Fedtmule øje på nogle små legetøjsfigurer, der forestillede fiskere, og de mindede ham om, hvad Sorteper havde sagt. Sorteper ville tage sin søn med på campingtur. Måske skulle Fedtmule gøre det samme? Så kunne han og Max have det sjovt sammen og samtidig have masser af tid til at snakke om de problemer, Max måtte have i skolen.

"Hydr! Det er en god idé!" råbte Fedtmule.

"Max og jeg tager på campingtur!"

Men henne på skolen var Max og Per Junior dagens helte. Alle deres venner syntes, at Max havde været fantastisk i rollen som Powerline. De klappede ham på skulderen og roste ham, så han efterhånden ikke vidste, hvad han skulle tro. Pludselig syntes Roxanne og hans skolekammerater, at han var en sej fyr. Men rektor Mazur havde været rasende. Og hvad ville hans far sige, når han kom hjem?

Efter skole traskede Max langsomt hjemad. Han havde ikke lyst til at stå skoleret foran sin skuffede far. Men da han nærmede sig huset, kunne han se, at hans far slet ikke var vred. Tværtimod sendte Fedtmule ham et stort smil, mens han surrede en enorm oppakning fast på bilen. "Øh... hvor skal du hen, far?" spurgte han.

"Jeg har en overraskelse! Vi skal på campingtur!" råbte hans far og strålede af glæde. "Mig og min allerbedste ven!"

"Sammen med Anders And?" spurgte Max forhåbningsfuldt.

"Hydr! Nej, bare du og jeg, sønnike. To kammerater, der rejser ad vildsomme veje

Hop ind i bilen." sagde han

"Nu???" sagde Max forbløffet.

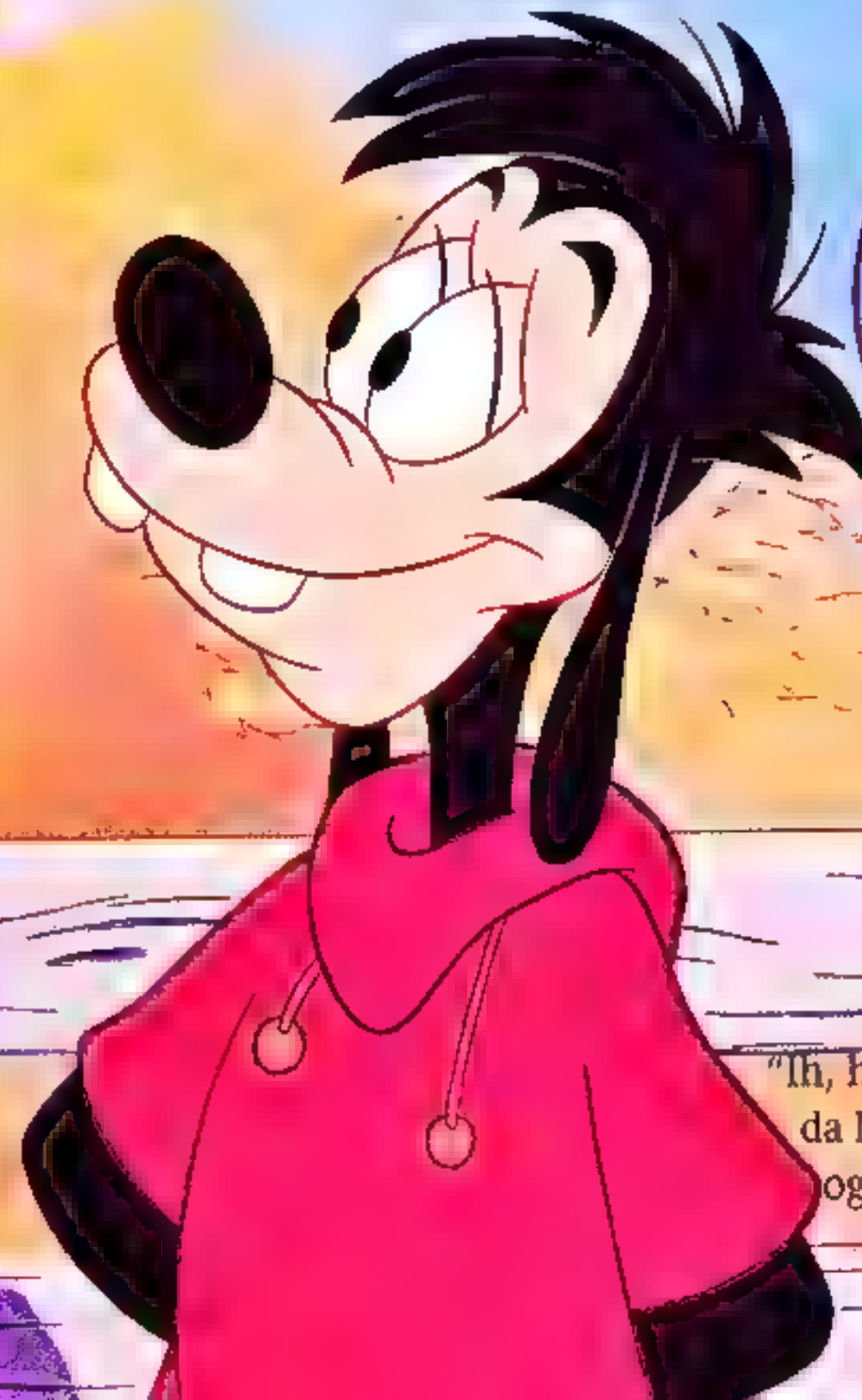
"Jamen.. jamen.. "

"Og vi skal også ud at fiske igen," lo Fedtmule og startede bilen. "Denne gang skal jeg nok lære dig at sætte ormene rigtigt på krogen, så du ikke får flere kroge i tommelfingeren!"

Max prøvede at forklare, at han havde en aftale. Men hans far ville ikke høre, han blev bare ved med at tale om, hvor vigtigt det var, at de fik tilbragt nogle dage sammen. Til sidst sukkede Max og gav op.

"Kunne vi i det mindste lige standse et sted på vejen? Jeg skal bare overbringe en dårlig nyhed," sagde han. Max var så flov. Han anede ikke, hvordan han skulle forklare Roxanne, at det pludselig var vigtigere at tage med på en dum campingtur end at være sammen med hende. Derfor fik Max fortalt hende en kæmpe stor løgn i stedet for. Han sagde, at hans far ville køre ham hele vejen til Los Angeles, så han kunne se Powerlines koncert live. "...og øh... min far kender Powerline personligt..." sagde han "og han sagde, at vi kunne... være med i showet!" Roxanne blev meget imponeret.

"Ih, hvor kan du sagtens," sagde hun, da Max satte sig ind i bilen igen og vinkede farvel.

"Fedt!" tænkte Max. "Jeg er ikke bare en stor idiot, jeg lyver også, så det driver!"

Det hjalp overhovedet ikke på Max's humør, da Fedtmule råbte, "Th, vi har hele to uger foran os til at trave og fiske og have en rigtig mandfolketur! Vi kører hele vejen op til Lake Destiny, hvor der er rigtig store fisk!"

Så satte Fedtmule et bånd i bånd-optageren, og Max vred sig. Det var lige den slags musik, som ældre mennesker godt kan lide.. den slags med violiner og harmonikaer og underlige typer, der jodler!

Og som om det ikke var galt nok alt sammen, forekom det Max, at alle de biler, der passerede dem, var fyldt med glade, syngende og leende mennesker, der skulle af sted på ferie. Max prøvede at ignorere dem og sad og surmulede for sig selv. Når man er forelsket, er man ikke i humør til at være glad... og desuden savnede han Roxanne!

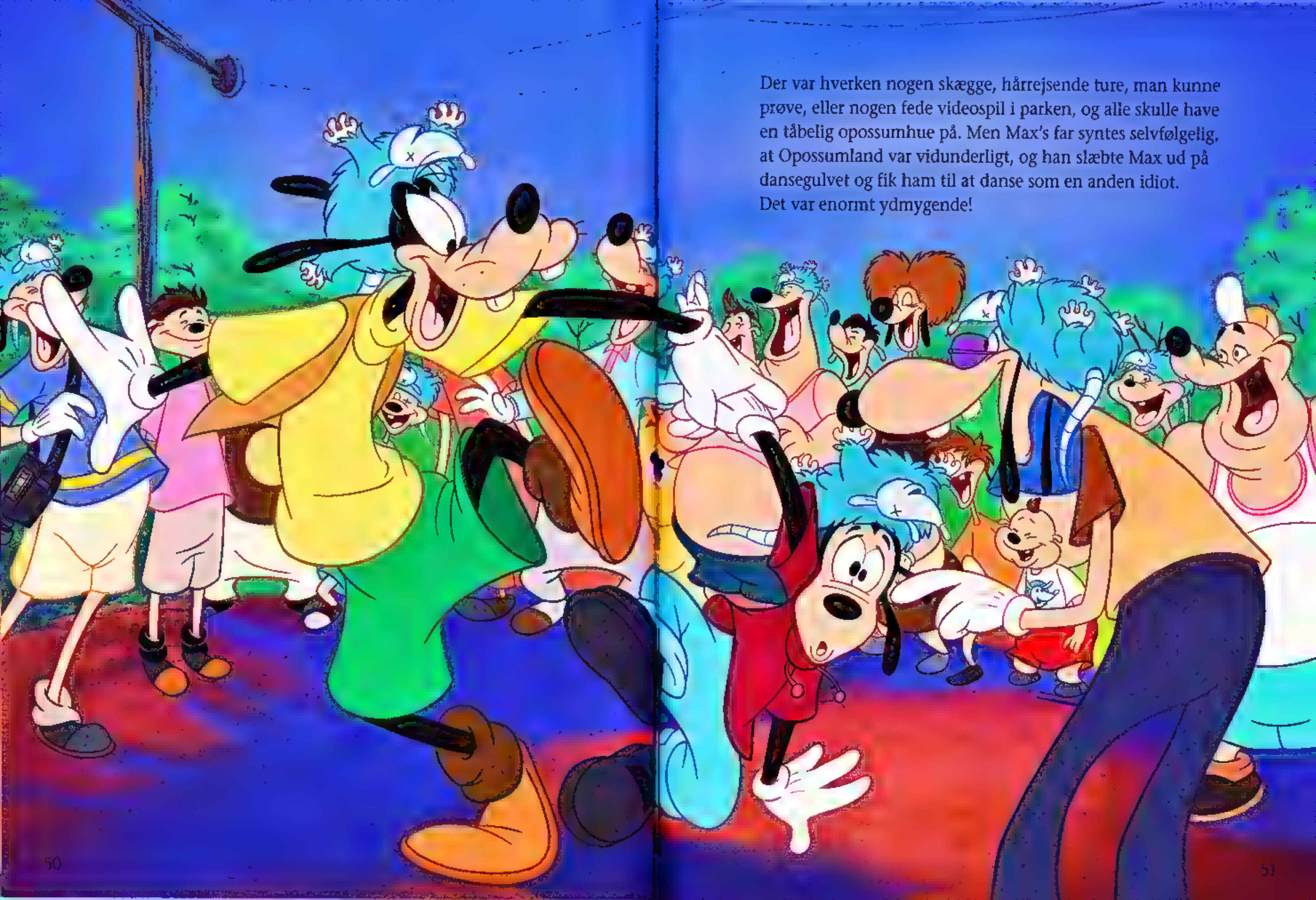

Lidt senere drejede Fedtmule fra og stoppede ved en mærkelig forlystelsespark. "Hydr! Se! Opossumland!" udbrød han. "Der var vi heldige, at det lå lige på vores rute, ikke Max?" Og så slæbte Fedtmule

sin søn ind at se et dumt dukketeater, og Max blev nødt til at sidde ved siden af en irriterende unge, der så ud som om, hun havde været for mange gange hos tandlægen!

Der var hverken nogen skægge, hårrejsende ture, man kunne prøve, eller nogen fede videospil i parken, og alle skulle have en tåbelig opossumhue på. Men Max's far syntes selvfølgelig, at Opossumland var vidunderligt, og han slæbte Max ud på dansegulvet og fik ham til at danse som en anden idiot. Det var enormt ydmygende!

Endelig fik Max taget sig sammen til at sige fra. "Far, jeg er træt af at grine som en idiot, og jeg er træt af Opossumland," sagde han. "Jeg venter på dig ude i bilen."
"Gosh!" sagde Fedtmule. "Jamen... vi har jo ikke engang set Den talende Kålroe!"

Så kørte Fedtmule dem hen til den nærmeste campingplads. Da deres lille telt var rejst, løb Fedtmule ned mod søen med et optimistisk smil. "Kom så, Max," sagde han. "Så skal jeg give dig lidt fiskeundervisning før sengetid. Vi må være forberedt, når vi kommer til Lake Destiny!" Men Max sagde bare, "Nej tak, far," og krøb ned i sin sovepose og trak den op over hovedet.

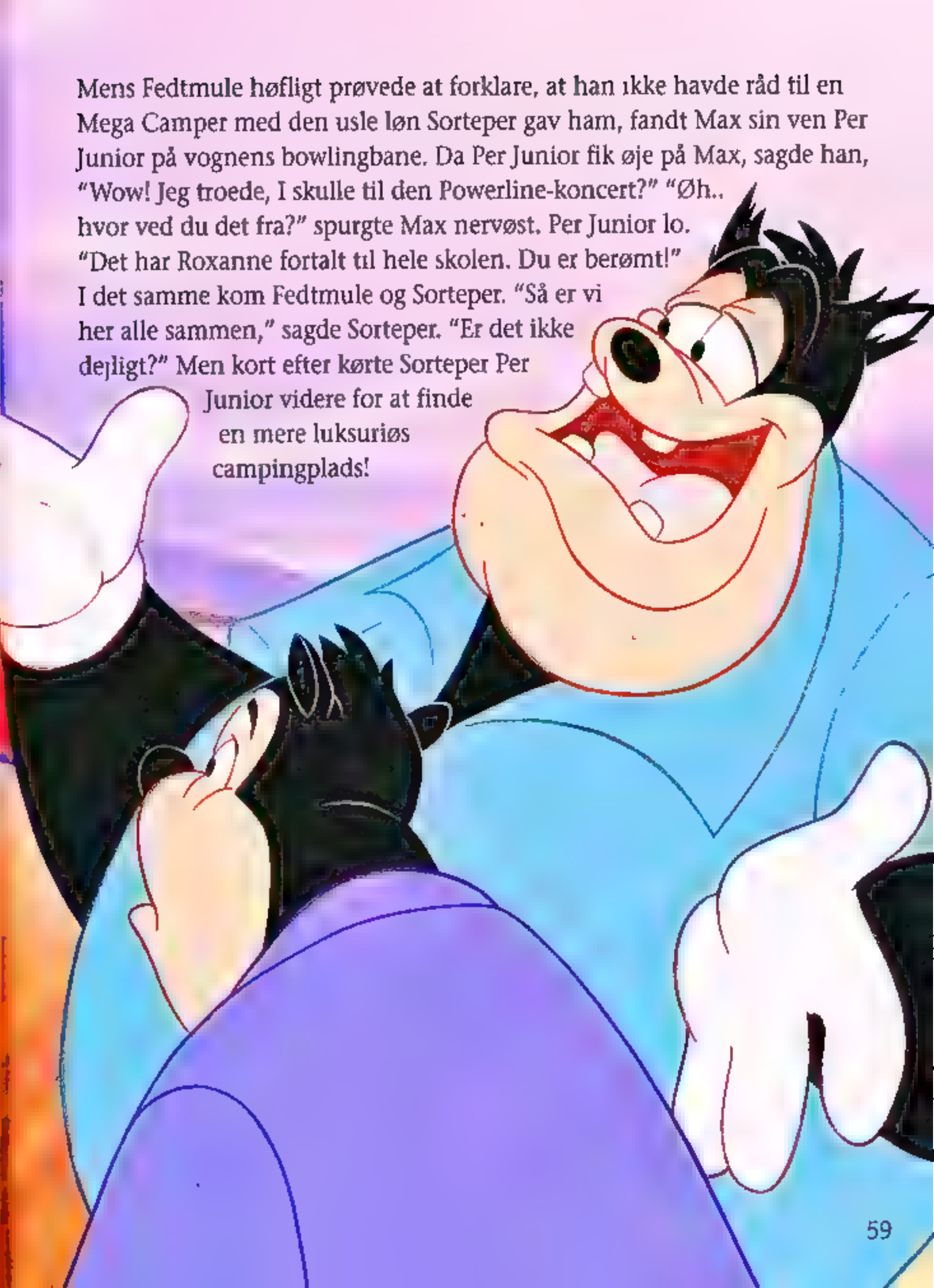
Pludselig begyndte jorden at ryste, og Max og hans far kunne høre en høj buldren nærme sig. Det lød som tusind rasende bøfler. Og da de nervøst kikkede ned ad vejen, så de verdens største campingvogn nærme sig! Og da campingvognen standsede, sprang verdens mest støjende mand ud... Fedtmules chef Sorteper!

"Fedtmule, min ven!" råbte Sorteper og gav Fedtmule et ordenligt dask i ryggen. "Er det ikke skægt, at vi skulle mødes her? Hvor er din Mega Camper?"

Mens Fedtmule høfligt prøvede at forklare, at han ikke havde råd til en Mega Camper med den usle løn Sorteper gav ham, fandt Max sin ven Per Junior på vognens bowlingbane. Da Per Junior fik øje på Max, sagde han, "Wow! Jeg troede, I skulle til den Powerline-koncert?" "Øh.. hvor ved du det fra?" spurgte Max nervøst. Per Junior lo. "Det har Roxanne fortalt til hele skolen. Du er berømt!" I det samme kom Fedtmule og Sorteper. "Så er vi her alle sammen," sagde Sorteper. "Er det ikke dejligt?" Men kort efter kørte Sorteper Per Junior videre for at finde en mere luksuriøs campingplads!

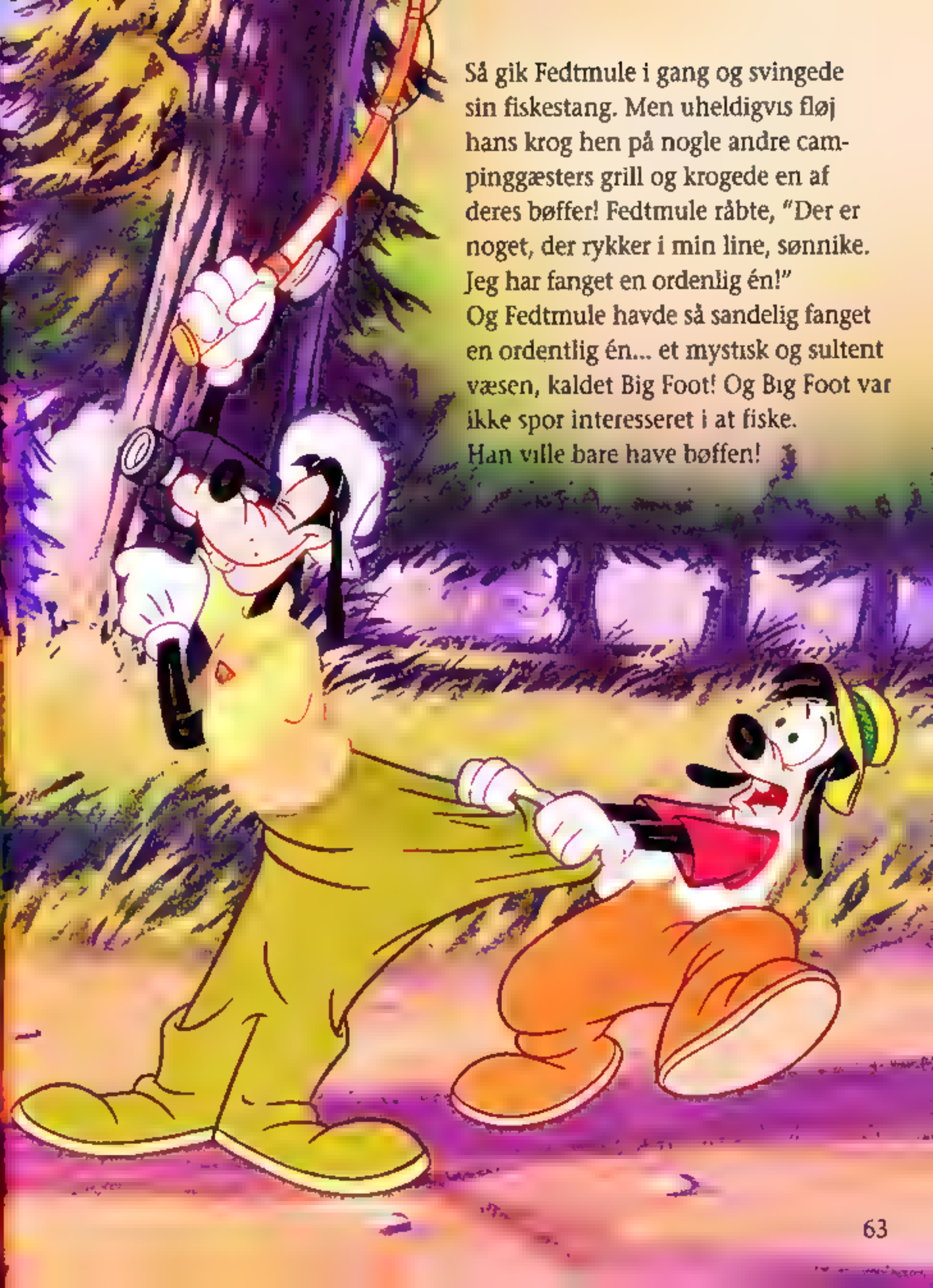
Næste morgen vækkede Fedtmule sin søn ved daggry. "Se at få lidt fart på, Max," sagde han. "Fiskene begynder allerede at bide på ved solopgang."

"Jeg vil ikke bides af nogen fisk," sagde Max søvnigt og vendte sig om for at sove videre.

Men Fedtmule ville ikke give op, og kort efter havde han sin søn stående ude i den kølige sø.

"Se her, sønnike," sagde han. "Nu skal jeg vise dig mit verdensberømte, hemmelige over-skulderen-rundt-om-halsen-og-bag-min-venstre-albue kast!"

Så gik Fedtmule i gang og svingede sin fiskestang. Men uheldigvis fløj hans krog hen på nogle andre campinggæsters grill og krogede en af deres bøffer! Fedtmule råbte, "Der er noget, der rykker i min line, sønnike. Jeg har fanget en ordenlig én!" Og Fedtmule havde så sandelig fanget en ordentlig én... et mystisk og sultent væsen, kaldet Big Foot! Og Big Foot var ikke spor interesseret i at fiske. Han ville bare have bøffen!

"Far, vi må væk herfra i en fart!" råbte Max og trak sin far hen mod bilen. Fedtmule og Max kørte af sted med en sådan hast, at det halve af deres bagage væltede ned i hovedet på det mærkelige væsen. Fedtmule standsede bilen og vendte om for at give et godt råd med på vejen. "Undskyld, hr. Big Foot...?" råbte han. "Men de har altså taget underbukserne forkert på... ikke sandt, sønnike?"

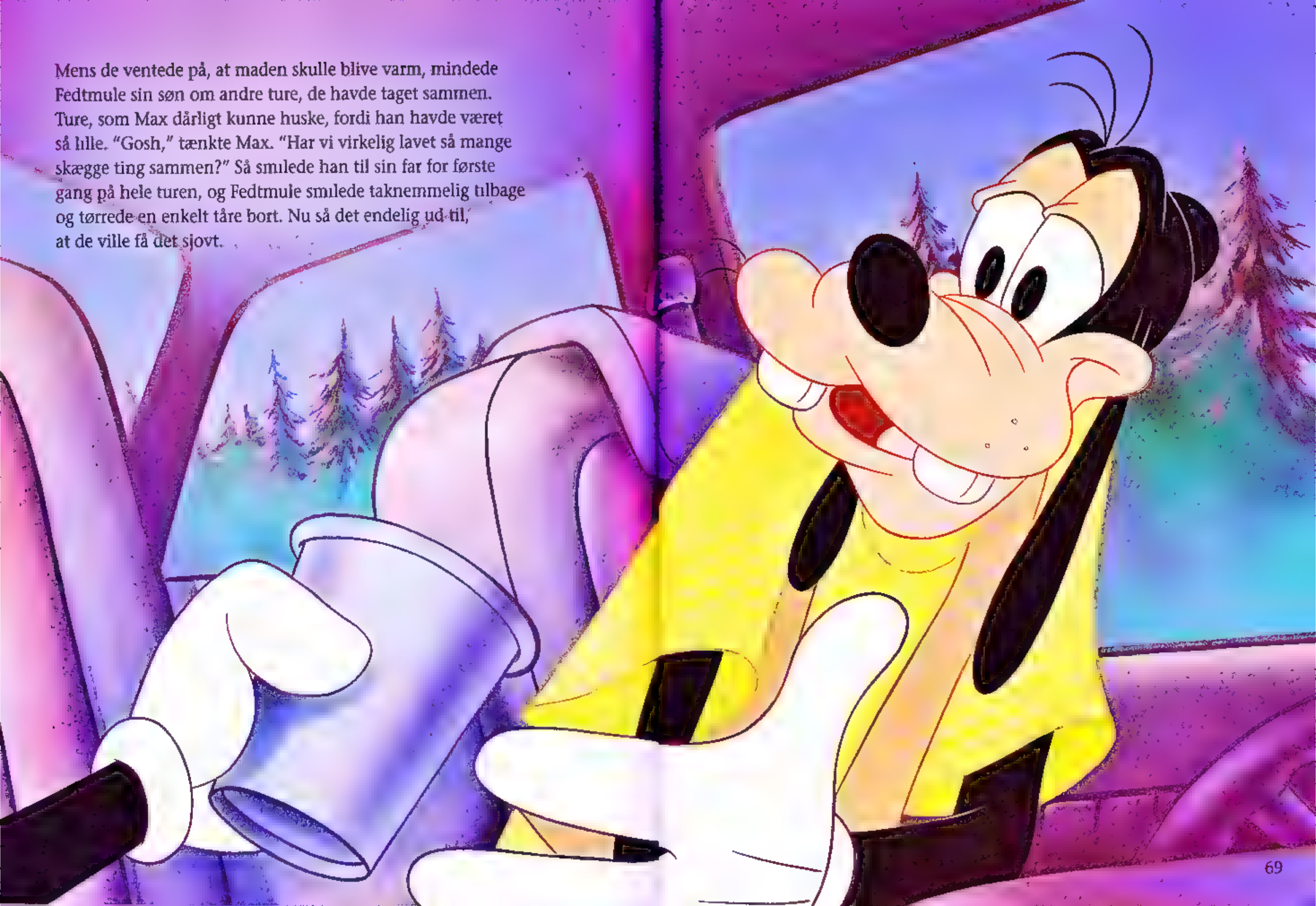
Af en eller anden grund kunne Big Foot godt lide Fedtmule, så han løb efter bilen for at få sig en køretur!

Da de kørte væk fra campingpladsen og al deres mad, begyndte Max's mave at knurre. "Jeg er hundesulten, far," sagde han. "Hvor kan vi få en pizza?" Fedtmule smilede fåret. "Cirka en million kilometer herfra," svarede han. "Men vi har en enkelt dåse suppe!" Så trykkede Fedtmule bilens cigaretter ind, og da den var rødgloedende, tog han den ud og satte dåsen på den! "Så er der mad om en times tid," sagde han, "...hvis vi gør sådan et par hundrede gange."

Mens de ventede på, at maden skulle blive varm, mindede Fedtmule sin søn om andre ture, de havde taget sammen. Ture, som Max dårligt kunne huske, fordi han havde været så lille. "Gosh," tænkte Max. "Har vi virkelig lavet så mange skægge ting sammen?" Så smilede han til sin far for første gang på hele turen, og Fedtmule smilede taknemmelig tilbage og tørrede en enkelt tåre bort. Nu så det endelig ud til, at de ville få det sjovt.

Senere parkerede de bilen, og mens Fedtmule (...og Big Foot!) fik sig en lur, besluttede Max at skrive et brev til Roxanne for at forklare det hele og undskylde, at han havde løjet. Men det var et svært brev at skrive, og Max kasserede adskillige sider. Men så fik han øje på sin fars kort i handskerummet.

"Hmmm?" tænkte Max. "Hvis jeg ændrer fars rute på kortet, så lægger han måske ikke mærke til det og kører til Los Angeles i stedet. Så kan jeg måske alligevel komme med i Powerlines show. Hvis Roxanne ser mig i det program, så var det jo slet ikke nogen løgn, jeg fortalte hende!"

Så viskede Max lige så stille sin fars planer ud og tegnede en ny rute ind på kortet. Det var et lidt lusket trick, og han havde dårlig samvittighed over det. Men han måtte bare med til den koncert!

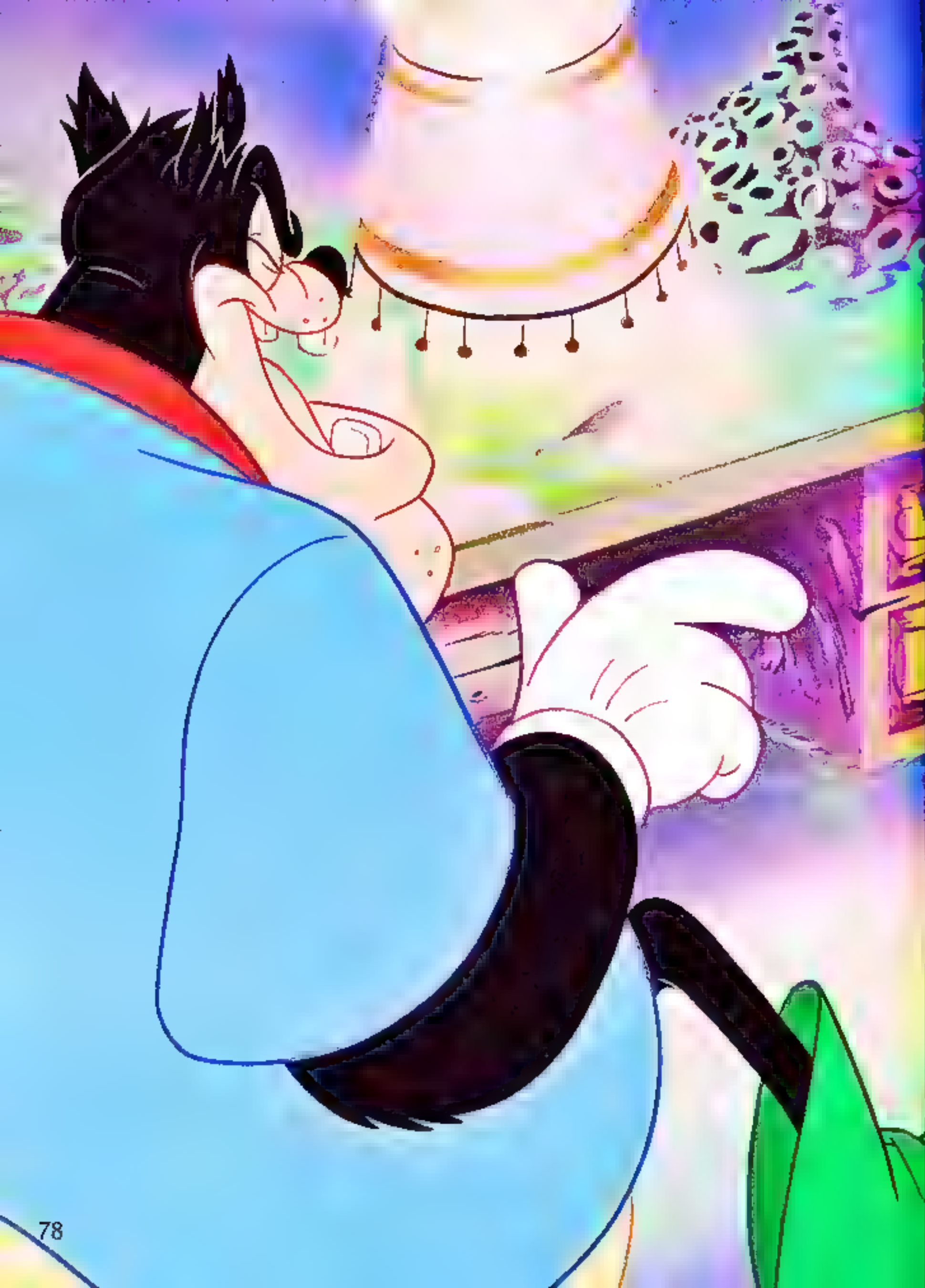
Næste morgen var Fedtmule og Max tidligt på benene. De var stadig sultne og standsede ved en lille café. Da de havde spist deres morgenmad, rejste Fedtmule sig. "Jeg har en overraskelse til dig, sønnike," sagde han. "Fordi du er sådan en kløgtig fyr, får du ansvaret for kortet. Du skal være navigatør, og fra nu af er det dit job at føre os til Lake Destiny. Jeg kører ingen steder, uden at du har givet mig besked på det!"

"Manner!" tænkte Max. "Hvis jeg skal vise vej, er vi til koncert, før far overhovedet opdager, hvor vi er henne!"

Og således overtog Max kortet og førte sin far gennem ørkener, over bjerge, over floder og gennem vandløb. Nu og da standsede de for at bade eller trave rundt eller for at besøge de interessante steder, de passerede undervejs. Men Max sørgede hele tiden for, at de kørte i retning mod koncerten. Og hans far havde ingen anelse om det!

Aftenen før koncerten stansede Max og hans far ved et motel. Da de var ved at pakke deres ting ud, blev der råbt og hamret på døren. "Luk op! Det er politiet!" lød en stemme. Stakkels Fedtmule. Han fik et chok, da hans chef, Sortejer, flåede døren op. "Ha! Der narrede jeg jer!" sagde Sortejer. "Per Junior og jeg skal også tilbringe natten her, og så fik vi øje på den gamle sømkasse, du kalder en bil, der står parkeret udenfor."

Senere, mens Max og Per Junior sad inde og så tv, tog Fedtmule sig en svømmetur i poolen sammen med Sorteper. "Hvordan går det med dig og din søn?" spurgte Sorteper.

"Fint," smilede Fedtmule. "Ja, først ville Max slet ikke med. Men nu er det virkelig som om, han nyder at være sammen med mig!"

"Ha! Det er da noget, du tror!" sagde Sorteper.

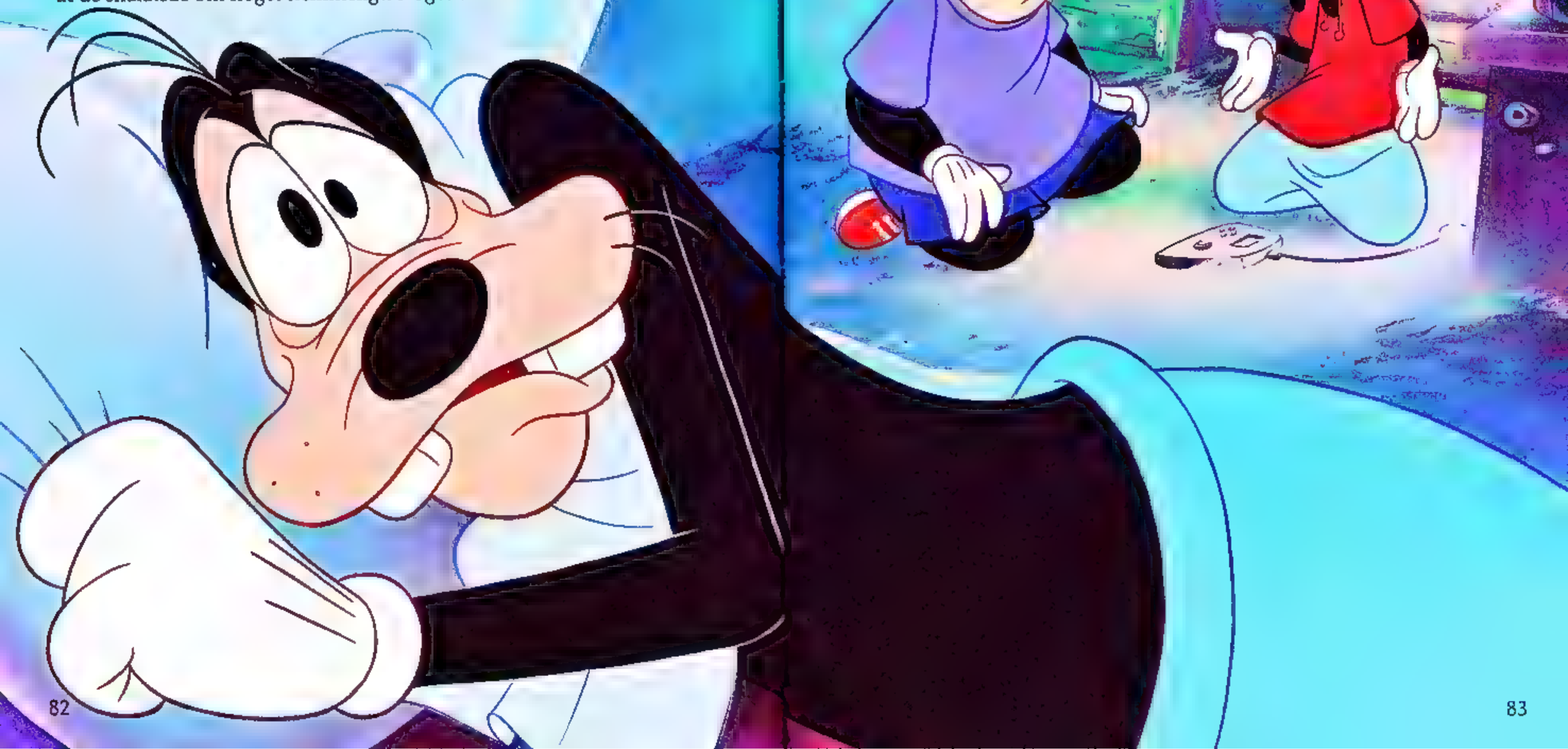
"Jeg hørte Max fortælle min dreng, at han havde narret dig til at køre ham til en koncert.

Bare så han kan imponere en eller anden pige. Måske, du er et kvaj. Han er fuldstændig ligeglad med at være sammen med dig!"

Fedtmule nægtede at tro Sorteper. "Min søn lyver aldrig for mig!" sagde han. Men så snart Sorteper var gået, fór Fedtmule ud i bilen og kikkede på kortet. Max havde ganske rigtigt ændret ruten og førte dem nu væk fra Lake Destiny i retning mod Los Angeles!

Fedtmule lukkede ikke et øje den nat. Han blev ved med at tænke på, hvordan drengene havde oset af dårlig samvittighed, da han var trådt ind i motelværelset. Det var tydeligt, at de snakkede om noget hemmeligt! Noget forkert!

Da de forlod motellet næste morgen,
bemærkede Max, at hans far var
sammenbidt og irritabel.
Men Max vidste ikke
hvorfor.

Senere, da de kom til et sted, hvor vejen delte sig,
bad Fedtmule Max om at finde kortet frem.
"Hvilken vej skal vi nu, sønnike?" spurgte Fedtmule
iskoldt. Han vidste, at det var deres sidste mulighed
for at dreje fra mod Lake Destiny. Hvis de derimod
drejede til venstre, ville de komme direkte til Los
Angeles. Fedtmule ville give Max en sidste chance
for at være ærlig. Men Max var ikke ærlig. "Vi skal
øh... til venstre her, far," sagde han.

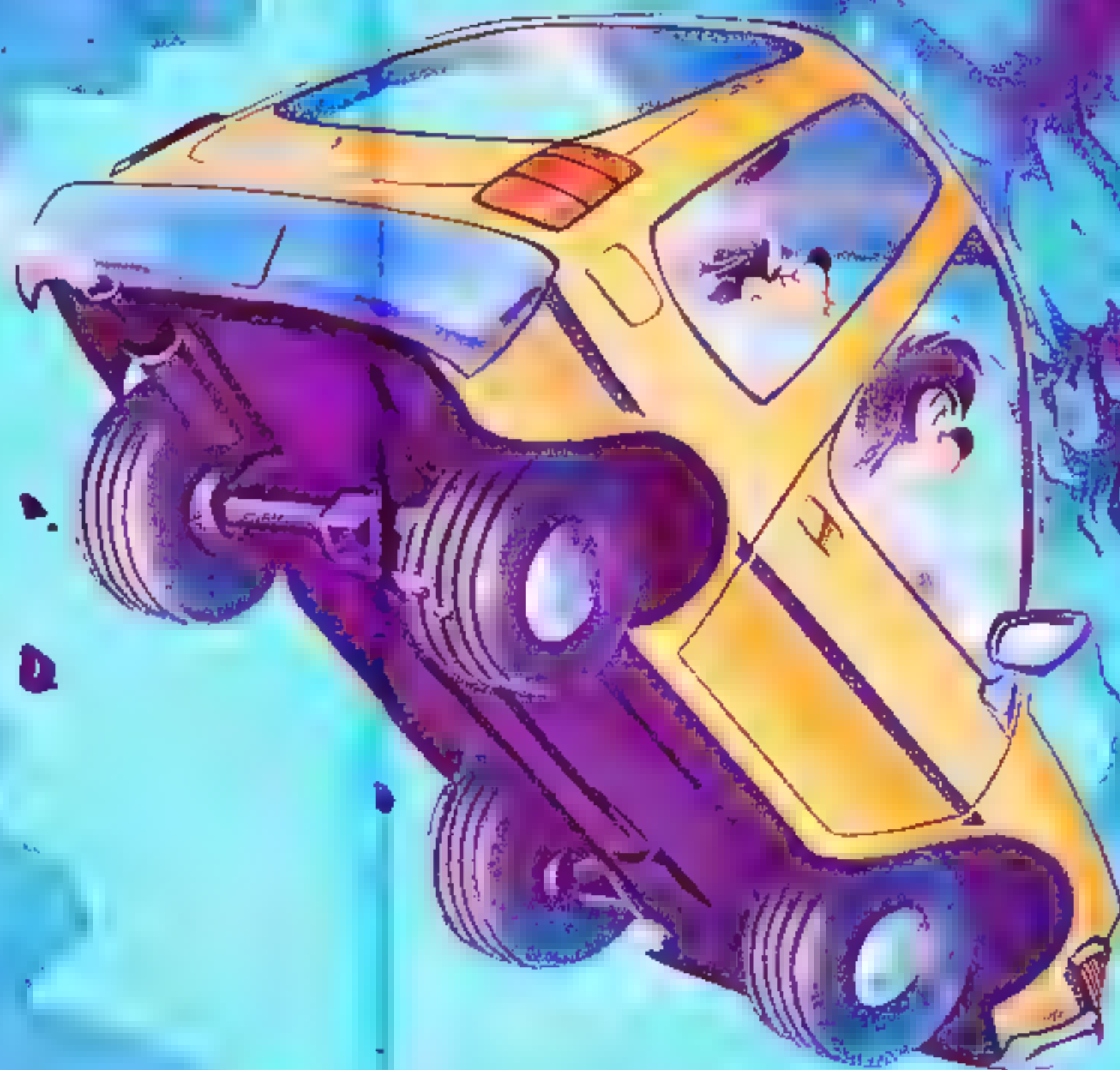
Kort efter standsede Fedtmule bilen.

Han var så vred og skuffet over sin søn, at han ikke kunne holde ud at køre længere. Max kunne se, at hans far var meget rystet, og begyndte at forklare ham det hele, da de steg ud af bilen.

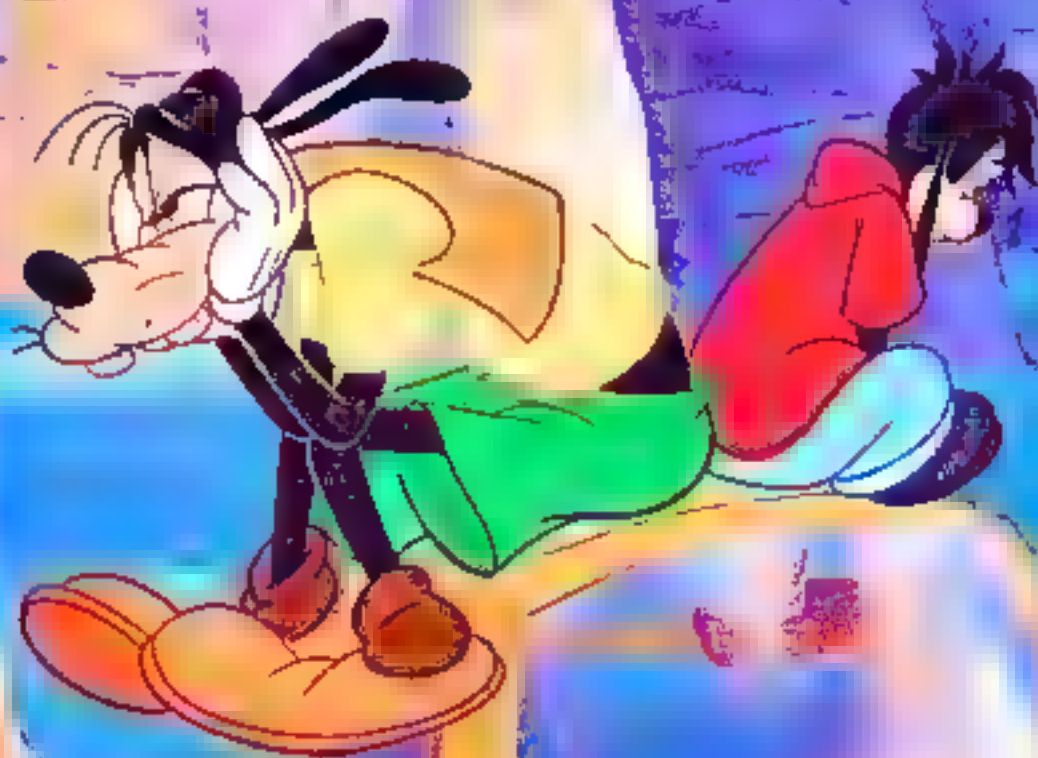
"Øh... far... jeg har ikke været øh... sådan helt pålidelig som vejvis...
HJÆLP! Se bilen, far! Den triller ned!"

Ganske rigtigt, Fedtmule havde glemt at trække håndbremsen, og bilen trillede nu hurtigt ned ad den stejle bjergvej!

“Gosh!” hylede Fedtmule og løb efter bilen, så hurtigt hans lange ben kunne bære ham, og med Max lige i hælene. Endelig lykkedes det dem at indhente bilen og hoppe ind... og i det samme brasede bilen gennem rækværket og styrtede ned i floden dybt nede!
“H-j-jæ-æ-æ-l-l-lp!”
skreg de i kor.

Eftersom bilen flød af sted på vandet,
var der ikke meget andet at gøre
end at kravle ud ad vinduerne
og op på bilens tag!

"Manner, sikken en dum ferie!" sagde Max ulykkeligt.

"Ja, jeg er ked af det, sønnike," sagde Fedtmule. "Jeg ville jo bare gøre det så godt for dig. Din rektor sagde, at jeg var en dårlig far. Og at det var derfor, du havde lavet ulykker. Og at du har løjet."

"Løjet?" udbrød Max overrasket. "Vidste du det godt?"

"Jep," sagde Fedtmule trist. "Per Juniors far, Sorteper fortalte mig det "

"Jamen, far! Jeg ville slet ikke have løjet," forklarede Max. "Men jeg havde altså en aftale med en pige, som jeg holder meget af og..."

"Gosh, en rigtig pige?" sagde Fedtmule med et skævt smil. "Hvorfor har du ikke fortalt mig det?"

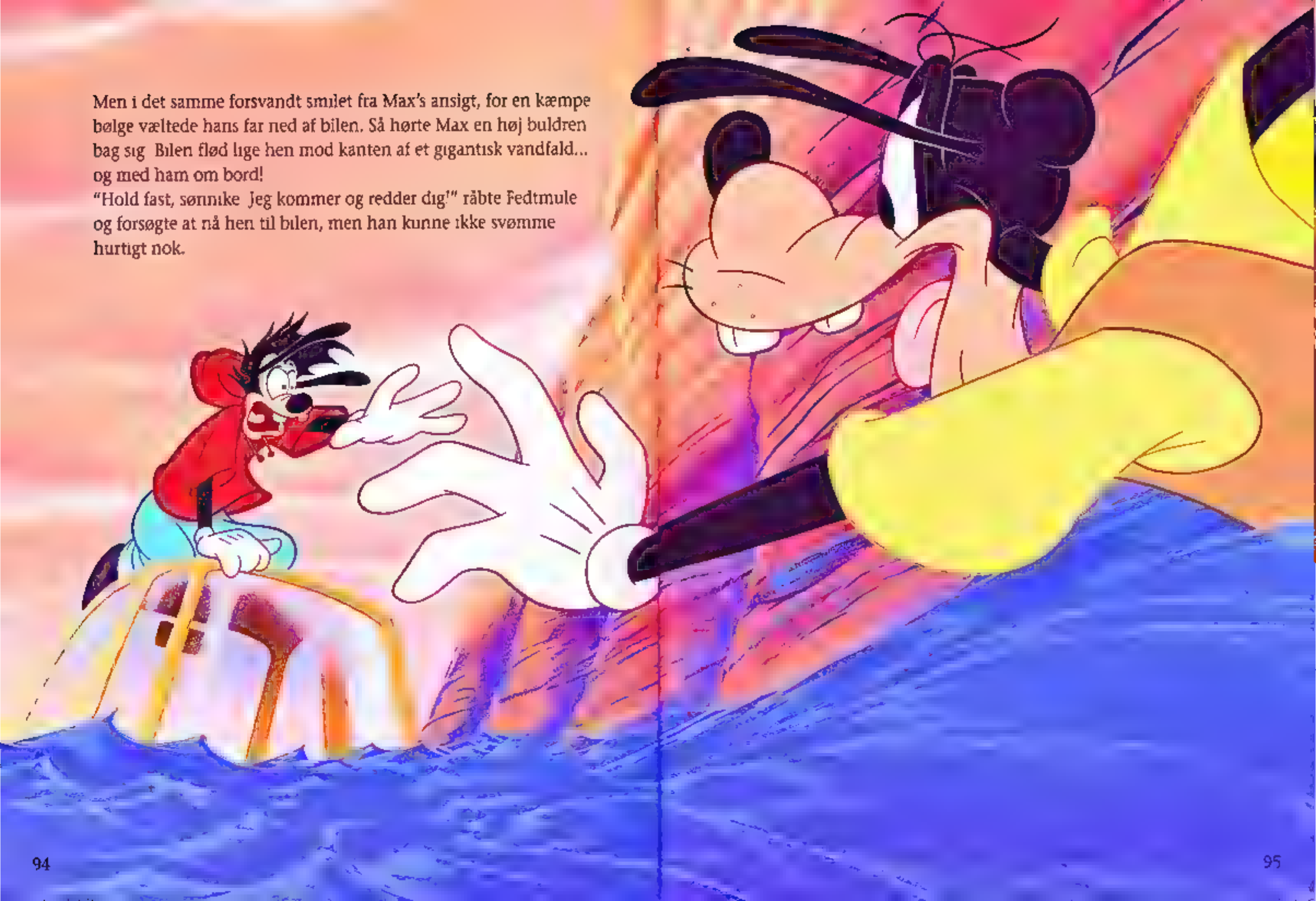

"Jeg prøvede faktisk, men du ville kun tale om fisk!" sagde Max.

"Hydr! Det er typisk mig," lo Fedtmule. "Fisk på hjernen! Kan du nogensinde tilgive mig, sønnike?" Max smilede. Det var så dejligt at være gode venner med sin far igen.

Men i det samme forsvandt smilet fra Max's ansigt, for en kæmpe bølge væltede hans far ned af bilen. Så hørte Max en høj buldren bag sig. Bilen flød lige hen mod kanten af et gigantisk vandfald... og med ham om bord!

"Hold fast, sønnike. Jeg kommer og redder dig!" råbte Fedtmule og forsøgte at nå hen til bilen, men han kunne ikke svømme hurtigt nok.

Til Max's held blev rebet fra teltet slynget ud i luften, da bilen røg ud over vandfaldet, og vikled sig ind i en gren, der stak ud over vandet. Og endnu mere heldigt var det, at Max blev viklet ind i rebet! "Jeg er OK, far!" råbte Max. "Sørg for dig selv!" Men desværre var strømmen for stærk for Fedtmule, og han blev trukket længere og længere ud mod vandfaldet!

"Svøm, far, svøm!" råbte Max. Så fik drengen pludselig øje på sin fars fiskestang, som sad fast i rebet i nærheden af ham. Han huskede, hvad Fedtmule havde lært ham om at kaste linen ud, og svingede stangen tilbage over sit hoved og svirpede den så ned mod sin far, mens han lod linen løbe. "Grib fat i linen, far!" skreg han. Nå, Fedtmule fik nu ikke fat i linen. Men linen fik heldigvis fat i ham

Kort efter vandrede far og søn ned langs floden, hvor de fandt deres bil skyllet op på flodbredden. Da de havde åbnet dørene og ladet vandet løbe ud, ventede de, mens bilen blev tør i den varme ørkensol. Og ved middagstid kørte de glade videre.

"Nå, men så skal vi vel til at vende snuden hjemad, ikke far?" spurgte Max. Men Fedtmule sagde blot, "Hydr! Nix, vi skal til Powerline-koncert i Los Angeles... hvis du da ikke hellere vil tilbage til Opossumland!" Max jublede...

...Senere samme aften ankom Fedtmule og hans ekstatiske søn til den enorme koncertbygning. Fedtmule og Max havde naturligvis ingen bulletter, men Fedtmule viste sig at være genial til at få dem smuglet ind.

"Vi klemmer os bare ned i disse instrumentkasser, sønnike!" sagde han. Kort efter befandt Max sig bag scenen, hvor han kunne se alle de berømte dansere og Powerline selv!

Fedtmule forsvandt i mørket, forvirret som sædvanlig. Og da Max forsøgte at finde ham, udstødte han pludselig et gisp. Der på scenen stod hans far sammen med Powerline!
"Far, stå ikke bare der... gør noget. Dans!" råbte Max. "Dans? ...jamen hvordan?" råbte hans far tilbage.
"Bare bevæg dig, ligesom du gjorde, da du skulle lære mig at kaste fiskelinen ud!" råbte Max. "Sådan her?" spurgte Fedtmule og begyndte at bevæge sine arme og ben rundt i komplicerede cirkler. Powerline lagde mærke til ham, og han lo og gav sig til at efterligne Fedtmule!

Snart dansede alle i koncertsalen Fedtmules
lystfisker-dans!

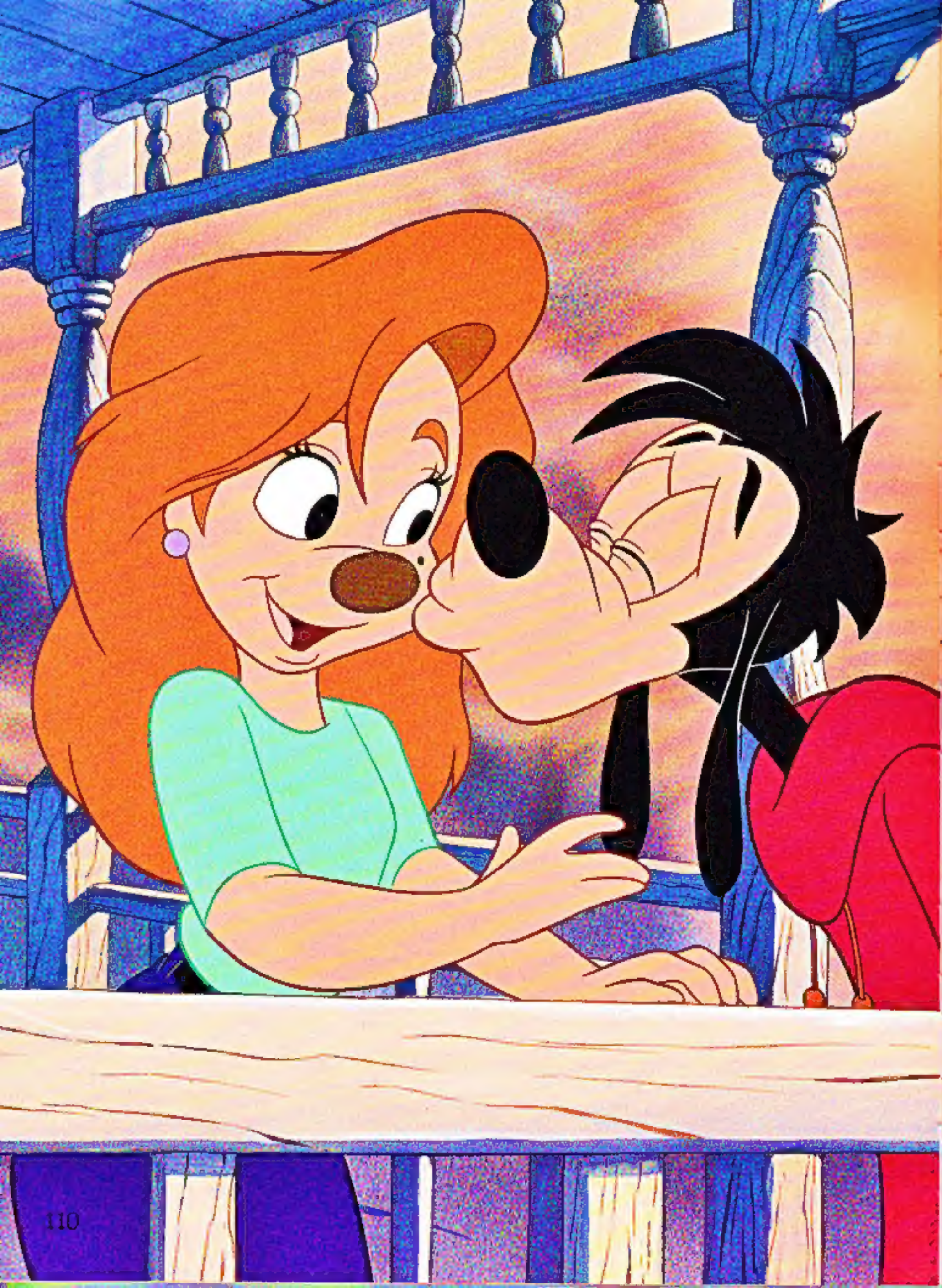
Hjemme i Max's by var alle kammeraterne til fest
hos Stacey, hvor de fulgte showet på hendes store
tv-skærm

"Fedt!" sagde Bobby. "Der danser gode, gamle
Max oppe sammen med Powerline. Sådan som
han havde sagt!"

Roxanne smilede lykkeligt. Hun var
så stolt af Max!

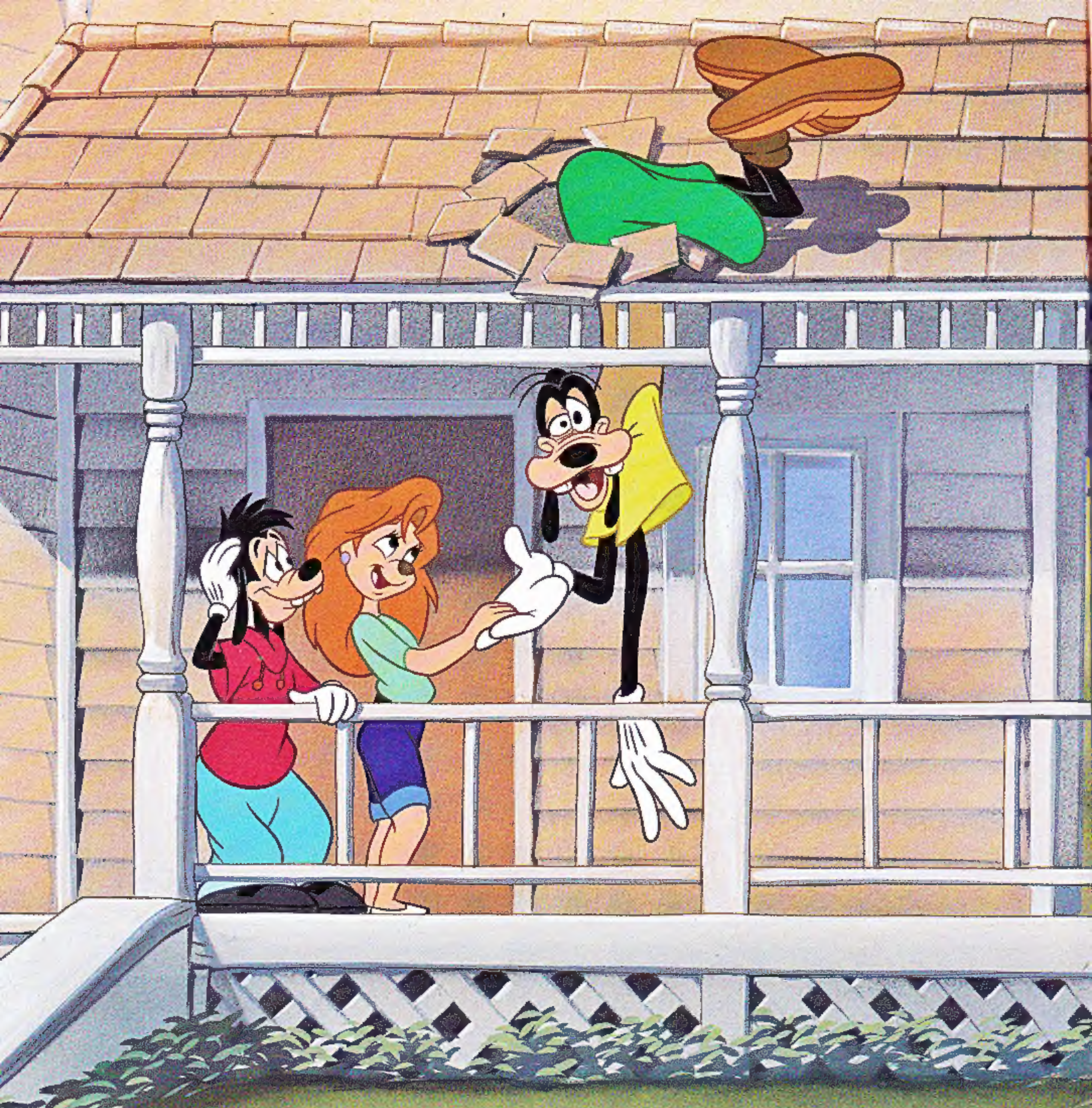
Roxanne var ikke den eneste lykkelige pige til festen. Stacey selv var meget optaget af en anden dreng. Hun så på Bobby, da han slugte endnu en dåse spray-ost! "Er han ikke dejlig?" hviskede hun til Roxanne. "Mon han har en kæreste?" "Det er jeg ikke sikker på," lo Roxanne.

Da Fedtmule og Max kom hjem næste dag, kørte Fedtmule sin søn direkte hen til Roxanne. Max ville sige undskyld, fordi han havde løjet for hende.

"Jamen Max," sagde hun. "Du løj jo ikke. Du sagde, at du skulle være med i showet, og det var du jo!"

"Ja, men det var helt tilfældigt," sagde Max. Min far havde aldrig mødt Powerline før. Det var bare noget, jeg sagde, for at gøre indtryk på dig." Roxanne lo. "Du behøver ikke at gøre noget som helst for at gøre indtryk på mig, Max," sagde hun. "Jeg har altid godt kunnet lide dig... ret godt, faktisk!" Max blev så lykkelig, at han kyssede hende.

I samme øjeblik gav Max's far et hyl fra sig, fordi hans bil begyndte at trille baglæns ned ad bakken... med retning lige mod et stort træ. Fedtmule havde igen glemt at trække håndbremsen!

Bilen blev heldigvis standset af træet, men det gjorde Fedtmule ikke. "Hydr! Tag jer ikke af mig, børnlille!" råbte han, mens han fortsatte gennem luften og brasede ned gennem Roxannes tag. "Fortsæt I bare, hvor I slap!"

"Gosh!" hylede Fedtmule og løb efter bilen, så hurtigt hans lange ben kunne bære ham, og med Max lige i hælene. Endelig lykkedes det dem at indhente bilen og hoppe ind... og i det samme brasede bilen gennem rækværket og styrtede ned i floden dybt nede! "H-i-jæ-æ-æl-l-l-lp!" skreg de i kor.

Læs selv, hvilke strabadser Max og hans far Fedtmule bliver udsat for i denne spændende historie, som er baseret på Disney's aktuelle film "Fedtmule og Søn".

EGMONT BØGER

02936

TEMPO